63ste Jaargang No. 5260 DAGBLAD Zaterdag 8 November 1947

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt niet op Zon- en feestdagen. Abonnementsprijs Curaçao en Bonaire ƒ 2.—, Aruba, Suriname en de Bovenwindse Eilanden ƒ 2.50, buitenland ƒ 3.— per maand, bij vooruitbetaling. Advertentieprijs ƒ1.— per cm. kolomlengte.

Uitgave van de Paulus-Drukkerij te Curaçao. Directeur F. J. M. Wijnekus, Hoofdredacteur Ad. Versney. Adres voor directie, redactie en administratie: Conscientiesteeg 27. Postbus no. 80, telefoon Directie en Administratie no. 1550, Redactie no. 1858.

Agent voor Aruba, Oranjestad, J. E. Croes, Nassaustraat 376; voor Aruba, San Nicolas, G. D. Hofstee. Bankiers, Hollandsche Bank Unie, N.V., Maduro & Curiel's Bank, beide te Willemstad, Curaçao, Nederlandse Credietbank N.V., bijkantoor te Venray (Nederland).

Geen vetorecht bij het lidmaatschap der Uno

Argentinie en de graanwinsten

Koning Paul van Griekenland ongesteld

ARGENTINIË OVER HET LIDMAATSCHAP.

Argentinië vroeg, dat de Algemene Vergadering van de Uno de veto's van de Sovjet Unie in de Veiligheidsraad negeert en dat de Uno het lidmaatschap voor Italië, Oostenrijk, Ierland, Portugal, Finland en Transjordanië zal aanvaarden. De Argentijnse afgevaardigde Arce vertelde het Politieke Comité, dat ieder der sollicíterende landen beschouwd moeten worden als hebbende ontvangen een gunstige stemming in de Veiligheidsraad, omdat zij ieder meer dan de zeven vereiste stemmen van de elf ontvingen.

Zweden verenigde zich met de strijd om de leden der Uno uit te breiden door voor te stellen, dat de Veiligheidsraad de quaestie der zes landen opnieuw zal beschouwen en eveneens opnieuw de aanvragen zal behandelen van Albanië, Bulgarije, Buiten Mongolië, Hongarije en Roemenië. De laatste vijf landen ondervonden verzet van de Verenigde Staten en de anderen kregen niet de noodzakelijke meerderheid van zeven stemmen in de Veiligheidsraad. Arce stelde voor, dat de quaestie dezer vijf laatste landen zou worden uitgesteld tot de zitting van de Algemene Vergadering in 1948.

Verwijzend naar het debat in het Politiek Comité betreffende de Kleine Algemene Vergadering trachtte de Argentijn Arce zijn verklaring, die Vishinsky uitlegde als een voorstel om de Sovjet Unie uit de Uno te verdrijven, duidelijker te maken. Arce zeide, dat het idee om Rusland te verwijderen uit de Uno nooit, maar dan ook nooit, in zijn hoofd was opgekomen. Hij voegde er echter aan toe, dat hij gaarne zou zien, dat Rusland met de andere leden zou medewerken. Hij zeide: Het charter bindt ons tezamen, maar dat betekent niet, dat wij het niet met de staatslieden, die het ontwierpen, oneens kunnen zijn. Indien wij gedwongen worden ons te verzetten tegen de slechte gevolgen van het veto, komt dit, omdat wij de vrede liefhebben.

Hij zeide: „Argentinië kan de stelling niet aanvaarden, dat de aanvragen van het lidmaatschap onderworpen zijn aan het vetorecht."

Arce onderwierp de volgende resolutie over de toelating van nieuwe leden, die gezamenlijk door Argentinië, Brazilië en Chili werd voorgesteld, aan de bespreking van het Politiek Comité. Wijl het Charter van de Uno, gebaseerd is op de universaliteit van het lidmaatschap in zover dit vredelievende landen betreft; wijl de Algemene Vergadering de Veiligheidsraad heeft gevraagd haar houding betreffende de aanvrage van het lidmaatschap door verschillende landen opnieuw te bepalen; wijl de Veiligheidsraad niet in staat was een overeenstemming over dit onderwerp te bereiken, verklaart de Algemene Vergadering, dat volgens haar oordeel Ierland, Portugal, Transjordanië, Oostenrijk en Italië vredelievende landen zijn, die in staat en bereid zijn de verplichtingen in het Charter vervat na te komen en dat daarom derhalve deze landen toegelaten worden tot de Uno.

België diende een voorstel in om het Internationale Gerechtshof te vragen om zijn opinie of een lid van de Veiligheidsraad wettelijk stemmen mag tegen de toelating van een of ander land om redenen, die niet zijn neergelegd in het Charter. Rusland liet zijn veto horen tegen Portugal, Ierland en Transjordanië op grond, dat de Sovjet Unie geen diplomatieke betrekkingen met deze landen onderhoudt. Rusland sprak zijn veto uit over Oostenrijk op grond, dat het Oostenrijks vredesverdrag nog niet geschreven was. De Canadese afgevaardigde stelde voor, dat ieder der vijf Grote Mogendheden de verzekeringen geven, dat zij in de toekomst het vetorecht niet zullen gebruiken om nieuwe leden de toelating te weigeren.

Zolang dit niet gedaan wordt, is het nutteloos voor de Algemene Vergadering om de quaestie van het lidmaatschap te overwegen. De Canadees ondersteunde het Belgische voorstel. Brazilië en Irak steunden de Argentijn Arce, dat alle aanvragers, die zeven stemmen in de Veiligheidsraad krijgen, beschouwd zullen worden als te zijn aangenomen.

DE LUCE NAAR HONGARIJE.

Daniël de Luce ontving een Hongaars visum, waarmede hij Hongarije kan betreden als vertegenwoordiger van de AP. De Luce zal Jack Guinn vervangen, die deze week door de Hongaarse regering uit het land werd gezet. Men verwacht, dat hij Zondag uit Parijs naar Boedapest zal vertrekken.

HET ARGENTIJNSE GRAAN.

„Post" publiceerde de volgende brief van de Argentijnse ambassadeur Ivanissevich: „Ik las uw hoofdartikel van 31 October, getiteld Perons Profijten, waarin u een zeer sterke aanval deed tegen de Argentijnse regering, hoofdzakelijk om het verschil in prijzen, waartegen de regering graan verkoopt aan de Europese landen en de prijzen, die de regering betaalt aan de boeren. Ter uwer inlichting wil ik u de volgende punten mededelen. Ten eerst heeft er altijd verschil bestaan tussen de prijzen, waartegen het Argentijnse graan in het buitenland verkocht werd en de prijzen, die de boeren practisch kregen. In de laatste jaren hadden sommige buitenlandse concerns en sommige privé-ondernemingen de gehele Argentijnse graanmarkt in hun macht. Zij waren gewoon zeer lage prijzen voor het graan aan de boeren te betalen, dat zij later met zeer grote winst in het buitenland verkochten. Natuurlijk werd het verschil in prijs nooit in Argentinië verbruikt ten gunste van het land. Er kan naar waarheid gezegd worden, dat de Argentijnse graanmarkt in handen was van een klein aantal personen, die geheel en al voor hun eigen persoonlijke belangen werkten met verontachtzaming van ons land en van ons volk.

Ten tweede ben ik er zeker van, dat uw belangstelling in de Argentijnse boeren geheel en al wordt ingegeven voor hun welzijn en niet omdat gij een verontschuldiging zoekt om onze regering aan te vallen. Om u derhalve ter wille te zijn, wil ik u opmerkzaam maken, dat de Argentijnse boer een voorspoed geniet, die hij nooit tevoren genoten heeft. Hun bankdeposito's zijn de hoogste, die ooit in Argentinië geboekt werden. Onze landbouwarbeider krijgt nu een veel beter salaris dan hij gewoon was te verdienen in vroeger jaren.

Het Argentijnse Congres heeft een wet aangenomen, de „Estatuto del Peón", die sociale voorzieningen voor de landbouwarbeider treft, zoals vacantieregeling met doorbetaling, vrije geneeskundige behandeling, minimumlonen en sociale veiligheid. Zaken waar hij vroeger niets vanaf wist.

Zelfs de grootste tegenstanders van het huidig bestuur kunnen het machtige werk, dat de Argentijnse regering gedaan heeft ter verbetering van de materiële en morele voorwaarden der arbeidende klasse, ontkennen.

Ten derde de Argentijnse regering gebruikt het aldus verkregen geld om de Argentijnse industrie uit te breiden. Argentinië heeft het stadium van ontwikkeling bereikt, waarin het niet langer kan aanzien, dat het alleen maar een landbouwland blijft. Het is een welbekend feit, dat de landen slechts dan groot zijn, wanneer zij een substantiële ontwikkeling in hun industrie bereikt hebben. Dit land zelf toont dit overduidelijk. De Verenigde Staten begonnen een groot land te worden onder de landen der wereld enige tientallen jaren geleden, omdat de industrie werd aangemoedigd en de industrie niet de landbouw heeft de Verenigd Staten gemaakt tot de grote wereldmach, die het heden is. Ik zou u willen vragen, wat de reden is, waarom Argentinië niet zou trachten zijn industrie op te bouwen zoals de Verenigde Staten dit in het verleden deden. Vergeet niet, mijnheer de redacteur, dat in de korte periode van 1½ jaar de Argentijnse regering alle vervoers- en telefoonverbingen heeft opgekocht. Het heeft de tonnage van onze koopvaardijvloot opgevoerd tot 1.500.000 ton, zodat het nu de derde koopvaardijvloot van de wereld is. Duizend millioen peso's zijn besteed om de openbare gezondheid in het land te verbeteren, dat in het verleden totaal verwaarloosd was. De Argentijnse regering heeft ook alle buitenlandse schuld, die ons vroeger dwong twee millioen peso's per dag te betalen, afgelost. Van schuldenaar is Argentinië schuldeiser geworden met een vordering van meer dan 8000 millioen peso's. Wij realiseren ons ten volle, dat de Noordamerikaanse geest tegen regeringsinmenging is in een systeem van vrije onderneming, maar gij moet begrijpen, dat ons systeem tijdelijk is met het doel een Argentijns probleem op te lossen, dat anders niet opgelost kan worden."

KABINETS-VERKIEZINGEN IN TSJECHOSLOWAKIJE.

Minister-president Klement Gottwald bereidt zich voor om naar Bratislava te vertrekken. Hij heeft het Huis bijeengeroepen ter behandeling van een communistisch programma voor de semi-autonome Staat Slowakije. Hij is door het Kabinet gemachtigd om een volledige splitsing in de regering af te wenden en de ministerraad te hervormen. Indien de communistische eisen worden ingewilligd evenals die van de Arbeid, de Ondergrond en de Boerenorganisaties zullen de communisten de ministeries van Binnenlandse Zaken, van Justitie en Landbouw krijgen, die nu door de Slowaakse democraten worden gehouden. De communisten zouden dan de meerderheid in de ministerraad hebben met 7 tegen 5.

BOMMENWERPERS VOOR ZUID-AMERIKA.

De Verenigde Staten legden beslag op twee zware bommenwerpers, die privé-eigendom waren, op een vliegveld in Oklahoma om het gebruik ervan tegen te gaan in een revolutie, die in Zuid-Amerika zou plaats vinden. De douane-inspecteur Millican verklaarde, nadat hij de vliegtuigen onder de oorlogswet betreffende het vervoer van wapenen in beslag had genomen, dat hij reeds maanden met deze quaestie bezig was. Beide viermotorige vliegtuigen hadden geen bewapening. Zij waren bestemd voor de mislukte expeditie tegen de Dominicaanse Republiek. Toen die revolutie mislukte, werden de vliegtuigen gedemobiliseerd. Later hoorden wij, dat zij gebruikt zouden worden in een andere revolutie, die er in Zuid-Amerika broeide en we besloten toen ze in beslag te nemen. De douanebeambte zeide, dat hij niet gerechtigd was de naam van het betrokken land te noemen. Een der vliegtuigen werd in goed vertrouwen verkocht door de Industriële Vliegtuigmaatschappij: Tulsa. Wanneer de Federale rechtbank het bewijs kan leveren, dat de veronderstellingen juist zijn dan worden de vliegtuigen onteigend. Een der eigenaars was Luis Bordas alias José Diaz, die verklaarde, dat hij op 13 September het vliegtuig kocht van John B. Rudy uit Californië. Diaz bevindt zich momenteel in Puerto Rico.

CHURCHILL DIENT AMENDEMENT IN.

Churchill verklaarde opnieuw in het Lagerhuis, dat hij vastbesloten is de strijd tegen de maatregelen van de Labourregering om de macht van het Hogerhuis te beknotten voort te zetten.

Churchill stelde een oppositieamendement voor, dat aldus luidt: Dit Huis zal geen tweede lezing aan de wet geven, die zonder opdracht en zonder openbare aandrang de constitutionele bescherming wil wegnemen, die neergelegd is in de wet van 1907 met de onmiddellijke bedoeling slechts de aandacht af te leiden van de economische gevaren, die dit land bedreigen.

Churchill, wiens amendement Maandag zal behandeld worden, werd in zijn oppositie tegen de maatregel gesteund door de liberale partij, die eveneens een dergelijk amendement indiende.

MEXICAANS VLEES.

De Noordamerikaanse secretaris Anderson maakte bekend, dat het departement van Landbouw vijftig millioen pond ingeblikt Mexicaans vlees zal kopen voor de uitvoer. Hij zeide, dat het vlees opnieuw verkocht zal worden voor commerciële uitvoer of voor steun in de streken, die te kort komen. De koop heeft eveneens ten doel een oplossing te zoeken voor het Mexicaanse vee, dat onder een gezamenlijke Noordamerikaanse en Mexicajnse en Mexicaanse campagne slacht met het doel de mond- en klauwzeer uit te roeien.

OORLOGSMATERIAAL IN GRIEKENLAND.

Dwight P. Griswold, hoofd van de Noordamerikaanse missie om Griekenland te helpen, zeide, dat er genoeg gewezen, ammunitie en gevechtsmateriaal was geleverd aan het Griekse leger, dat het in staat was de opstand te onderdrukken. Hij wilde echter op de persconferentie niet zeggen hoeveel er was.

Iemand die echter dicht bij de Griekse generale Staf staat, zeide in een persgesprek, dat er nog weinig klein practisch gevechtsmateriaal is aangekomen.

Gedurende de strijd bij Ivannina werd onlangs nog geconstateerd dat de rebellen over meer vuurkracht beschikken dan het geregelde Griekse leger. Griswold verklaarde nog, dat het overschot van de Noordamerikaanse legergoederen aan het Griekse leger verkocht werd tegen 10% van hun originele kostprijs.

het nieuws van vandaag

In het Politiek Comité van de Algemene Vergadering had gisteren Argentinië het grote woord, toen er sprake was van toelating van nieuwe leden der Uno. Argentinië wilde niet, dat het vetorecht in de Veiligheidsraad gebruikt mocht worden om nieuwe leden te weren. Het moest een zuivere stemmingsquaestie blijven. Indien zeven van de elf leden der Veiligheidsraad vóór stemden dan moest het lidmaatschap worden verleend. Argentinië wilde zelfs verder gaan en door de Algemene Vergadering die landen lid te laten worden, die door een veto daartoe belemmerd waren. Op de beschuldiging van Rusland, dat Argentinië dit land uit de Uno wil verdrijven, verklaarde de Argentijnse afgevaardigde, dat dit helemaal niet de bedoeling was. Rusland mag gerust blijven, maar het moet zich redelijker tonen en zich neerleggen bij de meerderheid.

Argentinië toonde zich verbolgen over een artikel in de Noordamerikaanse 'Post', waarin geschreven werd, dat de Peronregering de grote graanwinsten voor eigen politieke doeleinden gebruikt ten koste van de boeren.

Op uitvoerige wijze schetste de Argentijnse ambassadeur de gang van zaken. Hij ontkent de winsten niet en geeft uitleg van wat er met het geld gedaan wordt. Hongerig Europa leert echter uit deze correspondentie, dat de Argentijnse welvaart en vooruitgang uit een andermans armoede wordt opgebouwd. De een zijn dood is de ander zijn brood, gaat hier op grote schaal wel op. Alle glorie en voorspoed van de Argentijnse Republiek wordt uit het graan gehaald, waarnaar millioenen mensen snakken. De sociale veiligheid van de Argentijnse arbeider wordt verkregen uit de uitpersing van de Europese arbeider, die langzamerhand tot dwangarbeid wordt gedwongen om zijn land van de economische ondergang te redden.

De Russische feestviering had in Moskou een militairistisch verloop.

Het leger defileerde over het Rode Plein, terwijl de leiders van de Russische staatsmachine op een gaanderij stonden van de mausoleum van Lennin. Stalin was er niet evenals de Noordamerikaanse ambassadeur, die het te koud vond.

De Noordamerikaanse militaire waarnemers hadden geen uitnodiging gekregen, omdat de Russen ook niet uitgenodigd waren bij de herfstmanoeuvres van het Noordamerikaanse leger in fort Benning. De legerparade duurde twee uren en werd gevolgd door een optocht van boeren, burgers en buitenlui. Dat duurde ook een paar uren. In de optocht werden borden medegedragen, waarop caricaturen waren aangebracht met het doel de Verenigde Staten en Engeland te bespotten. Op een ervan zag men de Britse leeuw aan een touwetje. Het beestje zag er miserabel uit. Doorgezakt op de poten, staart tussen de benen, oren neerwaarts, manen verfomfaaid, een geplukt kwastje aan het eindje van de staart en zeer bedroefde ogen. Een welgedane Uncle Sam sleurde het armzielig scharminkel mede. De Britse ambassadeur knipte niet eens met de ogen, toen het beestje voorbijtrok.

Het Communisme in Zuid Amerika

De steeds groeiende controverse tussen Moskou en Washington plaatst de Verenigde Staten voor geen andere keuze dan een langdurige militaire bezetting van de vijandelijke gebieden, zulks temeer ook, daar tussen de geallieerden geen overeenstemming is bereikt over de te volgen weg, waarlangs men tot het uiteindelijk doel van de vrede kan komen. De geruchten over een spoedig terugtrekken van de Amerikaanse troepen uit Europa zijn hierdoor wel afdoende uit de wereld geholpen en het plan der Amerikanen om Europa niet prijs te geven, voor aleer het sein op „veilig" staat is een apodictisch bewijs dat Washington met niet minder taaie vasthoudendheid de wereldvrede zullen nastreven dan zij gedaan hebben voor het behalen van de militaire overwinning.

Zo leeft Europa — innerlijk verdeeld en verscheurd, bloedend aan vele wonden — in de demonische schaduwen van een gewapende agressie. Aan het politiek schaakbord wordt een spel gespeeld, minder bloedig dan eens op de slagvelden en met minder naar geestige bijgeluiden zoals het neergieren van bommen en het gebrul van kanonnen, maar daarom niet minder verbetener.

Men speelt om een hoge inzet, niets meer of minder dan de wereldvrede — of synoniem — de wereldheerschappij.

Ook Zuid-Amerika gaat ondervinden dat het moeilijk aan de kant kan blijven staan en daarom liever partij kiest dan dat het zelf tot partij gekozen wordt, immers dan loopt men het risico juist tot die partij te komen, waar in feite weinig voordeel te behalen valt en wie zal zeggen dat Amerika met zijn onbegrensde mogelijkheden geen voordelige partij is? Let wel, wij willen niet beweren dat het juist deze motieven zijn die in de hoofden van onze Zuid-Amerikaanse leiders een alles beheersende rol hebben gespeeld, daarnaast zullen zij zich toch niet blind hebben gestaard op eventuele moeilijkheden die kunen ontstaan bij een al te sterk geinteresseerde invloed van Moskou.

De diplomatieke betrekkingen tussen Brazilië en Chili enerzijds en Rusland anderzijds zijn afgebroken. De aanleiding hiertoe werd voor Brazilië gevormd door het onbeantwoord blijven ener nota, waarin fel geprotesteerd werd tegen een artikel in een Russisch weekblad, dat beledigend voor de president Dutra werd geoordeeld. De Chileense regering ging tot deze stap over na de ontdekking van een communistisch complot onder Joego-Slavische leiding, dat o.m. verantwoordelijk zou zijn voor de stakingen onder mijnwerkers. Volgens het Chileense communiqué zou de regering van Joego-Slavië in Zuid-Amerika een uitgebreid centrum van communistische spionnage en sabotage hebben gevestigd, waarvan de leiding berustte bij Tito's gezant in Argentinië.

Deze mededelingen gingen vergezeld van een groot aantal documenten waaruit de voorbereiding van een communistische revolutie in Chili zou moeten blijken.

Er lopen al geruchten dat andere Zuid-Amerikaanse Staten het voorbeeld van Chili en Brazilië zullen volgen. Ruslands trouwste, zoal niet enige vriend, Argentinië, dat lange tijd met Rusland conquetteerde als tegenwicht tegen de hegemonie der Ver. Staten in Zuid-Amerika, is de laatste tijd opmerkelijk gereserveerd tegenover de Sovjet-Unie.

Men kan zich over deze gang van zaken verheugen of niet, maar het is een feit dat deze ontwikkeling geen verbetering is voor de internationale politieke samenwerking, want in de te Londen te houden conferentie van „The big four" zal Rusland ongetwijfeld Truman verwijten dat de Ver. Staten de oorzaak zijn van dit afbreken van de diplomatieke betrekkingen.

Maar er zijn nog andere oorzaken aan te wijzen van dit anti-communistisch offensief. Maar deze oorzaken liggen gelijk de wortels van de bomen dieper in de grond.

De communistische partijen in de Zuid Amerikaanse republieken — die uiterlijk representatief door de U.S.A. als volwaardige partners geaccepteerd zijn — groeien en gedijen op gronden, waar ontevredenheid en onrechtvaardigheid, speciaal ten opzichte van de kleine man, de belangrijkste voedingsstoffen zijn. We dienen niet te vergeten dat Zuid-Amerika geen raad met zijn sociale problemen.

Honderdduizenden kennen hun eigen armzalige levensomstandigheden en verwachten verbetering van hun lot. Zolang dit probleem onaangeroerd blijft, zolang kunnen we niet spreken van positieve winstpunten.

Integendeel, de groeiende ontevredenheid zal door de communisten uitgebuit worden. Zuid-Amerika, let op Uw saeck!

CURAÇAO

KATHOLIEKE BIBLIOTHEEK MOET UITGEBREID WORDEN.

Wie heeft boeken over?

Wij mogen het wel als overbodig beschouwen te spreken over het Apostolaat van de goede lectuur. Deze regelen hebben dan ook veel meer ten doel onze lezers op de hoogte te stellen van het feit, dat er op Curaçao een katholieke bibliotheek bestaat, die tot taak heeft goede lectuur te brengen in onze katholieke huisgezinnen.

Hoe meer boeken deze bibliotheek te bieden heeft, en hoe interessanter deze zijn, des te beter zullen wij er in slagen, onze leesgrage katholieken lectuur te verschaffen, die geen gevaar voor hun geloof en zeden oplevert, en die bovendien de vele gevaarlijke boeken en tijdschriften op Curaçao in omloop, uit onze katholieke huisgezinnen verwijderd houdt.

Om nu dit reservoir van Apostolaat, dat op het ogenblik klein en door het vele gebruik bijna opgeteerd is, aan te vullen, doen wij een beroep op de Apostolische ijver, onzer lezers, overtuigd dat dit beroep niet tevergeefs zal zijn.

Wellicht dat er in uw boekenrij nog veel exemplaren zijn, die voor u weinig of niets meer betekenen, maar die een machtig middel zijn, om dit zo noodzakelijk Apostolaat te beoefenen. Legt die boeken apart: wij kunnen alles gebruiken, en stelt ze ter hand aan onze afgevaardigden, die ze op Zaterdagmiddag 15 November zullen komen afhalen.

En mocht u weinig of geen boeken hebben, of mocht u behalve uw hulp „in natura" ons ook financieel willen steunen, dan kunt u donateur worden van onze katholieke bibliotheek en intekenen op de kaart, die u bij dezelfde gelegenheid zal worden aangeboden.

„SOLO-VOX" IS ALS GROOT ORKEST. EVOLUTIE OP MUZIEKGEBIED.

Van het buikorgeltje van de Jordaner in Amsterdam of het draaiorgeltje, dat rusteloos zijn melodieën staat te kwelen in die nauwe steegjes van Parijs' achterbuurten, tot de grote kerkorgels en het nog modernere Hammond orgel is een lange geschiedenis als de tijd die gelegen is tussen het stenen tijdperk en de atoombom eeuw.

Maar in dit pijpeloos orgel die Hammond, ligt toch het maximum aan technisch kunnen opgesloten. Wij waren gisterenmiddag met enkele muziekliefhebbende collega's in de gelegenheid om een dergelijk wonder van moderne orgeltechniek in ogenschouw te nemen en het ook op zijn volumineuze klankrijkdom te beluisteren. Curaçao beleeft hiermede een primeur, want de importeur, de heer A. D. Nieuw, heeft slechts enkele instrumenten uit de Verenigde Staten ontvangen.

Ongetwijfeld ziet U in Uw visioenen reeds statige orgels met drie of vier klavieren en grote machtige pijpen opdoemen, maar dan moeten wij U teleurstellen.

Het klavier is drie octaven groot en kan zo — prompt verloren — ergens op gemonteerd worden, b.v. op een tafel, op een kast of aan het klavier van Uw piano.

Kortom waar U maar wilt. Voorts bevinden zich aan de voorkant van het klavier enkele toetsen met welluidende namen zoals bas, tenor, soprano, vibration en nog vele andere, die in een bepaalde combinatie gebruikt verrassende effecten te weeg kan brengen.

Het klavier van de „solovox" kan dus alleen gebruikt worden als melodie instrument. accoorden kunnen hierop niet gespeeld worden, maar dat is trouwens niet nodig ook.

Want ten huize van onze beminnelijke gastheer hebben we de avond aangenaam verpoosd met het bespelen van en het luisteren naar dit wonder op muziek gebied, dat een evolutie teweeg zal brengen in de muziekwereld.

Want wie nu met een vinger zo'n aardig melodietje uit een piano weet te toveren, speelt ditzelfde melodietje ook op de viool, trompet, fagot, hobo, kerkorgel, tenor saxofoon, altsaxofoon, clarinet, cello en nog vele andere instrumenten meer, want wij zeiden U het reeds, enkele manipulaties aan de toetsen en in een oogwenk verandert het machtig kerkorgel geluid in een sereen klarinetgezang of in een speels fagot timbre.

Zo wisselden instrumenten — begeleid door het bonkig rhytme van een piano — elkaar in bonte schakeringen af, de vioolsolo van de „Solo-vox" was gelijkluidend met een echte viool en de clarinet in „Give me five minutes more" riep reminiscenties op aan Benny Goodman, terwijl de warme toon van de tenor-sax ons een moment deed denken dat Coleman Hawkins in de huiskamer vertoefde.

Maar het breed-uit gespeeld Largo van Händel of enkele Fuga's van Bach, laten horen dat de solo-vox ook in het klassieke genre zich best thuis voelt.

Het is een wonder, inderdaad en wij zullen onze lezers maar niet vermoeien over de technische structuur van het klankbord, een kast waarin een groot aantal draden en lampen ingenieurs zijn vergaard en die ieder een eigen functie heeft.

Want het geluid wordt langs electrische weg geproduceerd en wordt door trillingen verdicht, waardoor dus de verschillende effecten ontstaan.

Wij hopen dat de „Hammond Solo-vox" spoedig eens gedemonstreerd wordt voor onze bevolking, want het wil ons voorkomen, dat bedoeld instrument de harten van onze Curaçaose bevolking zal veroveren.

R.K. MILITAIR TEHUIS.

Vanaf heden is het Bestuur van de Militaire Vereniging St. Christophorus als volgt samengesteld:

Pr. F. van der Meer O.P., Directeur en geestelijk adviseur; Dr. A. Desertine, President; Kapt. H. A. van Oort, vice-president; luit. A. Broekhuizen, secretaris; J. G. J. Hakkaart, penningmeester; luit. K. Bode, administrateur; Mr. J. J. A Ellis, rechtskundig adviseur

Het volk riep: Schuitemaker is de enigste Hollander!

Gisterenavond van 5 tot 6.30 was er veel vok voor de deuren van „Hecos" in de Madurostraat bij Schuittemakker. Daar werd de plaat „Curaçao Eterno" van Isaac A. Mauricio gedraaid en gezongen door een mannenkoor onderleiding van Hr. Romualdo Tschummie (Curaçaose Rus). De bedoeling was om allen, die in de veronderstelling verkeren, dat Schuittemakker tegen de Curaçaoënaars is, een andere idee krijgen, dat hij een Macambavriend van Curaçao is. Na afloop werd er onderling gedronken.

Ex-Brigadier bij de Militaire Politie, thans bij de Vreemdelingendienst, verleende hulp......

Gisterenavond was het weer flessenspel op Scharloo buiten voor „Strand Café" in de Werfstraat. Beide Romeo's maakten ruzie om dezelfde Julia, maar jammer genoeg dat men te diep in het glaasje gekeken had. Er ontstond een woordentwist en daarna een flessenregen, waarbij de zwakste verwondingen opliep en neerviel. De Heer Landwiehr, die toevallig voorbij kwam, rende er naar toe om hulp te verlenen. Daarna kwam de Rode-Kruis-man, Divan, die verder het slachtoffer verbond. De rest werd bij de politiewacht verder uitgezocht.

WERFSTRAAT HOEK BARGESTRAAT IN SLECHTE REUK.

De familie Fransisco Pelucarte kon dezer dagen moeilijk slapen en eten thuis. Niet alleen hij...... maar ook de vrouw en kleine kinderen. Een onuitstaanbare reuk waait er de huizen binnen, vlak naast de deur ligt een grote open pijp van een W.C. van het mooie woonhuis No. 7, waaruit fecaliën naar buiten stroomt.

Is er niets aan te doen? Ja en neen...... want totdat de O.W. klaar komt met boren en graven zal de boel opgeruimd worden.

Vuiligheid op straat naast een synagoge, naast een nieuw geopende Café en Restaurant en naast nette families. Hygiëne of......?

LECTOR SCHIPPER.

Morgen, 9 November, zal Pastoor A. Schipper de dag herdenken, waarop hij voor 25 jaar geleden aan de Theologische Faculteit van het Dominikanenklooster te Huissen slaagde als doctor in de theologie. In Dominikaanse wetenschappelijke kringen is de officiële titel lector. Hij promoveerde op de dissertatie. Normer van redelijk goed en redelijk kwaad. Buiten zijn pastoraat is pastoor Schipper nog zeer gezien als leraar aan de Hoofdactecursus.

REGENVAL OP CURAÇAO.

De neerslag die gedurende de laatste drie maanden op Curaçao gevallen is, is verdeeld over Augustus met 11½ m.m., September met 12,4 m.m. en October met 30½ mm.

RADIO CAUSERIE.

In de afwijking van de oorspronkelijke opzet, de Heer L. W. Statius van Eps, die Dinsdagavond 18 November, zou spreken over het onderwerp: Terug uit Curaçao, eerst zal spreken op Dinsdag, 25 November, terwijl op Dinsdag, 18 November een causerie zal worden gehouden door de Heer R. D. Simons over de leergangen in het Indisch Instituut te Amsterdam.

AGENDA

BIOSCOPEN:

WEST-END: „New Orleans" Zaterdag 9, Zondag 10.30 a.m. en 8.30 uur.

„Lone star raiders", Zondag 4.30 p.m.

„The phantom rider", Zondag 6.30 p.m.

CINELANDIA: „Deep Valley", Zaterdag en Zondag 8.30 uur p.m.

„Marked for murder", Zaterdag 6.30 p.m.

„Song of the range", Zondag 6.30 p.m.

ROXY: „Without reservation" Zaterdag 9 en Zondag 8.30 p.m.

„Romance Musical", Zondag 10.30 a.m.

„Shado wof the range", Zondag 4.30 p.m.

WIT GELE KRUIS: De dienst van wijkverpleging wordt tot en met 15 November as. waargenomen door Zuster Langemeyer, Passangrahan, tel. 1227.

APOTHEKEN: De avonddiensten tot en met 14 November as. worden waargenomen door: Botica Wilhelmina, Hendrikplein 7, el. 2380 (P.) en Botica Central, Bredestraat ?5, tel. 2281 (O.).

GENEESKUNDIGE DIENST.

De dienst in het Stadsdistrict wordt waargenomen vanaf Zaterdag 8 November 6 uur n.m. tot Zondag 9 November 8 uur n.m. door de Gouvernements-g eeskundige P. E. Nassy, Plantersrust no. 7, tel. 2243.

CUROM:

Zaterdag 8 Nov.: 18.30 Muzikale uitzending door de Jeugd (P.); 18.50 Dinermuziek; 19.20 Uitzending in het Papiament; 19.35 Dtband van de week; 20 Nieuws; 20.15 Programma van en voor de Militairen; 20.45 Men vraagt en wij draaien; 21.30 De wereld schrijft; 21.v5 Anglo-Amerikaanse muziek, ons aangeboden door de firma La Bonanza; 22 Radio-firmament; 22.25 Het voornaamste nieuws; 22.30 Sluiting.

Zondag 9 Nov.: 9 Orgelmuziek en kerkdienst... 10.30 Zondagmorgenmelodie; 11.30 Katholieke morgenwijding; 12 Programma-overzicht; 12.05 Lunchmuziek; 12.30 Nieuws; 12.45 Vervolg lunchmuziek; 13 Sluiting; 18.30 Uitzending voor de Katholieke Jeugd; 18.50 Dinermuziek; 19.20 Uitzending in het Papiament; 19.35 Operettemuziek; 20 Nieuws; 20.15 Concertmuziek; 20.30 Caraibisch overzicht; 20.45 Rudigore van Sullivan; 21.55 Het voornaamste nieuws; 22 Sluiting.

Nieuws van Overal

KONING PAUL ZIEK.

Uit hofkringen te Athene wordt bericht, dat de toestand van Koning Paul I, die lijdt aan paratyphische koortsen heden onveranderd is. De Koning ligt reeds verschillende dagen te bed.

ITALIAANSE COMMUNISTEN VIEREN FEEST.

De leiders Palmiro Togliatti van de communisten en Pietro Nenni van de linkervleugel der socialisten vertelden hun volgelingen, dat minister-president.

De Gasperi van de Christelijk-Democraten Italië in een anti-Sovjetblok brengt. On geveer zevenduizend personen verzamelden zich in de 1600-jarige oude baseliek van Massensio ter viering van de dertigste verjaardag van de Russische revolutie. De verwijzingen naar oorlogshitsers in het Westen zonder verdere aanduiding, werden luide toegejuicht. Togliatti zeide, dat de hiërarchie van de Katholieke Kerk, de Duitse Jonkers, de Britse conservatieven, de Franse generaals en de Amerikaanse conservatieven zich verenigd hebben tegen Rusland, die door beide sprekers als de beschermer van de wereldvrede werd afgeschilderd. Togliatti zeide, dat de huidige toestand in Italië zeer ernstig was.

NIEUWS IN HET KORT.

— De „Nieuw Amsterdam" van de „Holland Amerika Lijn" is in New York gearriveerd. Aan boord bevonden zich o.a. de heer en mevrouw Van Kleffens.

— De Britse sleepboot „Briton" is op weg om het Nederlands motorschip „Brastagi" dat ten Zuiden van Mozambique aan de grond zit, vlot te krijgen.

— De Chinese consul-generaal heeft contact opgenomen met de republikeinse autoriteiten om de Chinese onderdanen te evacueren.

— De Australische raad voor wetenschappelijk onderzoek heeft radar echo's van de maan ontvangen. Geen kleinigheid als u weet dat de maand 384.000 km. van Curaçao verwijderd is, gemeten naar boven wel te verstaan.

— Het hospitaalschip „Kota Duten" met 500 repatrierenden aan boord, voornamelijk Nederlandse strijdkrachten en enige burgers, zal vandaag in Hoek van Holland arriveren.

Vlissingen zal op 12 Nov. 700 jaar stad zijn.

In de maanden Augustus t/m October bedragen de verliezen in Ned. Indië totaal 248 gesneuveld, 745 gewond en 19 vermist.

COMMUNISTEN IN HET ROERGEBIED.

De communisten leden een grote nederlaag in het Roergebied bij de verkiezing der leden voor de mijnwerkersraden. De communisten, die eerst 45% der zetels bezaten, hebben nu nog maar 30%.

PONNY VAN PRINSES BEATRIX OVERREDEN.

Toen de staljongen van het paleis Soestdijk de ponny Peggy van prinses Beatrix naar de weide achter het paleis wilde brengen, rukte het dier zich los en liep de drukke verkeersweg op. Ongelukkigerwijze kwam er juist een auto uit de richting Amersfoort, die de ponny greep en haar dusdanig verminkte, dat zij ter plaatse moest worden afgemaakt.

BEURSNOTERINGEN AMSTERDAM.

Conversielening $98^{15}/_{10}$, Koninklijke 446½, Unilever 290 ½, Philips 369, Anu 168¾, Delimy 169, Amsterdamrubber 165.

Het overzicht is samen te vatten in een vaste stemming met onveranderde hoofdprijzen.

De staal papieren herstelden zich van de dalingen van Donderdag jl. De index steeg 0,6 punt, tot 174,3.

De Koninklijke steeg 3¾ en sloot op 446½.

DE BEGROTING VAN 1948 SPREEKT SOBERE TAAL.

Het memorandum over de Rijksbegroting 1948 verklaart in verband met de landsverdediging dat op militair gebied, evenals op dat van materiële voorziening van de krijgsmacht het streven gericht is op steeds nauwere samenwerking met andere landen. Deze samenwerking wordt onmisbaar geacht voor een afdoende oplossing van de Europese internationale problemen.

Wat Indonesië betreft zegt het memorandum, dat het bepaald onjuist is, dat de regeringspolitiek veroordeeld zou zijn in de Verenigde Naties. Financieel is het onmogelijk om een begroting samen te stellen indien Amerika niet helpt. Indien de hulp verkregen wordt in de verwachte mate zal het huidige niveau van de nationale economie gehandhaafd kunnen blijven, zo geen hulp mocht komen dan zullen de laatste reserves aan goudvoorraad en buitenlandse effecten moeten worden aangesproken, waarvan voor het jaar 1948 in geval van nood iets meer dan 500 milljoen gulden gebruikt kan worden.

POLITIEKE ARRESTATIES.

Abraham Ascher en professor David Cohen van de Amsterdamse universiteit beide leden van de Joodse Raad in oorlogstijd, werden Vrijdag gearresteerd in verband met hun gedragingen tijdens de bezetting. De arrestatie volgde na diepgaande onderzoekingen door het politieke onderzoekingsbureau.

Gelovend vertrouwen tussen ellende en chaos

Augustinus grondlegger van staatkunde in christelijk avondland.

Men heeft ook in dit blad uitvoerig kunnen lezen over de toestand in Duitsland en over het beeld, dat de meeste steden bieden: woestenijen van puin en onkruid. Bonn — met de Drachenfels en het Zevengebergte het doelwit van zoveel vroegere uitstapjes — is trouwens lang niet de zwaarst getroffene van de steden langs de Rijn, ook al is de stad voor 43 procent totaal vernield... Maar het moet een stad geweest zijn met een onmiskenbaar deftig en weelderig decorum: paleizen, grote villa's en rijke plantsoenen. Nu is dit alles geschonden en verwilderd, de parken zijn één chaos van half geschroeid, wild tierend onkruid en de mensen zijn er vervallen in een haast ononderbroken staat van verbittering en apathie, aldus 'Het Binnenhof'.

Hoe komt hier ooit een einde aan? Wat kan de toekomst nog ooit brengen? Is hier alle werk en alle hoop en alle vertrouwen niet volkomen zinneloos? Maar juist toen ik zó ver gekomen was, dat ik alle idealisme had opgegeven, stopte de tram dichtbij de Pädagogische Akademie, een fraai, modern gebouw aan de Zuidzijde van de stad, heerlijk gelegen langs de oever van de Rijn. En even later had ik het gebouw zelf betreden en zat ik tussen zevenhonderd katholieke Duitse professoren en studenten te luisteren naar een verhandeling over de zin van het filosoferen... Een andere wereld, een wonderlijk idealistische, in sterk geloof wortelende mentaliteit van vertrouwen en hoop — van optimisme inzake de goede, onverwoestbare krachten die het leven, hoe bedreigd en gebroken ook, altijd weer kunnen bezielen.

De eerste vier dagen waren 's morgens gewijd aan filosofie en theologie. Prof. Josef Pieper, de bekende filosoof die momenteel een professoraat te Münster bekleedt, heeft vier meeslepende voordrachten gehouden over de zin van het filosoferen en daarbij verrassende dingen gezegd over het verband tussen theologie en filosofie, waarbij hij vooral wees op de wezenlijke religieuze ervaring als principe der filosofische beschouwing. Verder waren er 's middags lezingen over medische en natuurwetenschappelijke onderwerpen, — te veel om uitdrukkelijk te memoreren. Een uitzondering moet intussen gemaakt worden voor de met veel ophef aangekondigde avondlezing van prof. A. Hilckmann uit Mainz over „Die Grundlagen des Abendlandes", — een onaangename uitzondering overigens, want hier bleek hoe zelfs in dit milieu de gedachten van velen nog zijn aangetast door een nog niet overwonnen nazie-mentaliteit...

Daarom was het van de organisatoren der bijeenkomst goed gezien, dat zij het tweede deel van het congres voornamelijk hadden gewijd aan de problemen van volk en staat, waarvoor, wat de inleiders betreft een zeer gelukkige keuze was gedaan. Prof. Dr. Alois Dempf rechtvaardigde zijn grote, internationale faam als filosoof op dit gebied door een drietal brillante causerieën over staatsfilosofie, op de derde morgen culminerend in een even meeslepend als diepzinnig betoog over het wezen der christelijke democratie, vooral getoetst aan haar ongemeen boeiende geschiedenis gedurende de vorige eeuw.

Van prof. H. Conrad was een gedegen voordracht over Augustinus als grondlegger van staatkunde en recht voor het christelijke Avondland en er waren ook inleidingen over de rechtsstaat, over de verhouding van Kerk en Staat, kortom, men liet geen gelegenheid voorbij gaan om de verderfelijke ideeën van het Derde Rijk te corrigeren en om in de huidige chaos de gedachten uit te dragen van een op ware beginselen gebaseerde staats- en volksgemeenschap.

De geest der ware gemeenschap.

En hoezeer dit alles bij de deelnemers leefde bleek wel zeer uit de diepe weerglans, welke gewekt werd door de indrukwekkende predicatie die prof. Peters uit Nijmegen de laatste morgen hield voor een van de studentenmissen. Prof. Peters wees er op hoe een ware gemeenschap, een waarachtige „universitas" alléén kan bestaan in en door Christus, gegrond in en gedreven door de liefde Gods, zoals ons deze in Christus' offer is geopenbaard. Eenvoudige woorden van diepe, duidelijke zin, die aandachtig werden aangehoord en vol overgave werden verstaan. Zij werden door de Wolff in zijn slotwoord nog eens uitdrukkelijk bevestigd.

Zo ging men, niettegenstaande de ruïnes en de ellende overal buiten, getroost en gesterkt heen door de buitenlandse delegaties, vooral ook door de rede van prof. Fr. Copleston S.J. van Heytrop College, de bekende Engelse filosoof, over het katholiek leven in Engeland, doch in de eerste plaats door de belijdenis van een gemeenschappelijk geloof in een kracht en een liefde, die geen grenzen kent en die de enige kans biedt waardoor het zo geschokte Europa, vooral ook het zwaar geslagen Duitsland, kan worden gered.

Van her en der

RUIL VAN GRONDGEBIED.

De Italiaanse regering zal binnenkort een wetsvoorstel indienen, waarbij de ruil van grondgebied tussen het Vaticaan en Italiaanse staat aan de goedkeuring der Kamers zal worden onderworpen.

Het recht van exterritorialiteit zal worden uitgebreid tot het Romeinse seminarie, gelegen aan de Via Aurelia en 120 vierkante kilometer van een straat in de nabijheid van het Vaticaan zal worden geruild voor een aantal terreinen, waarop vroeger gebouwen stonden, die nu echter zijn afgebroken. Het Vaticaan staat bovendien 1000 vierkante meter af in de straat van het H. Officie.

DAG DER KRANTENJONGENS.

Negen vooraanstaande Amerikanen, die hun loopbaan zijn begonnen als krantenjongen,, hebben op de nationale „Dag der krantenjongens" hulde gebracht aan de jonge mannen, die over heel Amerika kranten verkopen of aan huis bezorgen. De negen voormalige krantenjongens zijn: William O. Douglas, rechter bij het Amerikaanse hooggerechtshof; de gouverneurs Thomas E. Dewey van de Staat New York, Earl Warren van Californië en Mon C. Wallgren van Washington; de senatoren Robet F. Wagner van New York, Wayne Morse van Oregon en Scott W. Lucas van Illinois; baseballscheidsrechter A. B. Chandler en Charles Luckman, voorzitter van het nationale voedselcomité.

ZAL RUSLAND IRAANS GOUD VERBEURD VERKLAREN?

Naar aanleiding van het besluit van het Iraanse parlement om de voorlopige olie-overeenkomst met de Sovjet-Unie nietig te verklaren, heeft de Britse regering Iran voorzichtig gewaarschuwd om de deur open te houden voor verdere besprekingen met de Sovjet-Unie."

Een hoge autoriteit van het Iraanse ministerie van Buitenlandse Zaken zeide Donderdag, dat Iran verwacht, dat de eerste Russische reactie op het verwerpen van het Iraans-Russische olie verdrag de confiscatie zou zijn van de elf ton goud van Iran, die gedurende de oorlog aan de nationale Russische bank in deposito zijn gegeven.

SOVJETS OP DEVIEZENJACHT.

Op de Leipziger Messe hebben de Sovjets voor het eerst een systeem toegepast voor het verkrijgen van, zelfs door de Russen fel begeerde, dollars. Tegen betaling van dollars konden goederen worden gekocht, onttrokken aan de Duitse volkshuishouding. Dit systeem is sindsdien geperfectioneerd. De deviezenjacht der Sovjets richt zich, sinds enkele weken, op goud, zilver en waardevolle Zwitserse francs, waartoe twee methoden zijn ontwikkeld.

In Leipzig heeft de firma „Tauze Ko", werkend onder Russische auspiciën, een aantal winkels geopend, waar sigaretten in vijf verschillende merken verkocht worden. De sigaretten worden echter alleen geleverd tegen goud of zilver en zijn belastingvrij. Voor een gram goud worden 80 sigaretten vertrekt; een zilveren vijfmarkstuk brengt 18 sigaretten op.

Voorts worden overal in Zwitserland agentschappen van het ministerie van Economische Zaken der Russische zone gevetigd, waar steenkool kan gekocht worden voor familie in Duitsland. De prijs is ongeveer 115 gulden per ton briketten. Dit bedrag moet voldaan worden in Zwitserse francs, die door de Russische autoriteiten behouden worden. De steenkool wordt vervolgens uit de schamele Duitse voorraden geleverd. In Basel werkt een soortgelijk agentschap, waar men voor Zwitserse francs in Duitsland schoenen kan laten kopen. De prijs bedraagt 32 gulden per paar. De ontvangsten komen ten goede aan de Sovjets.

VERZEKERINGSPREMIËN VOOR DE BURGERLUCHTVAART.

Een goede index voor de veiligheid.

Een goede index voor het vertrouwen, dat men in de burgerluchtvaart heeft, wordt gevormd door het verloop van de door de grote assurantie-maatschappijen genoteerde verzekeringspremiën.

Reeds sinds jaren is het vliegrisico als passagier op de geregelde luchtvaartlijnen gratis begrepen in de polissen van de bonafide Nederlandse levensverzekeringsmaatschappijen. Voor de oorlog bestond nog restrictie ten aanzien van het verkeer over de Oceaan, doch thans wordt ook dit „risico" gratis gedekt, m.a.w. dit wordt niet meer als een uitzonderlijk risico gezien.

Die maatschappijen, die uitsluitend het persoonlijke ongevallenrisico dekken, hebben in de grote mate van veiligheid, welke het huidige luchtverkeer kenmerkt, aanleiding gevonden hun premiën drastisch te verlagen.

Sinds 1929 een verlaging van 90%.

Kon men in 1929 een ongevallenverzekering sluiten voor ongeveer f 1.— per dag vliegen, bij een uitkering van f 1000.—, in 1939 vroegen assuradeuren nog slechts f 0.60 per dag. Thans kan door bemiddeling van de K.L.M. een verzekering worden gesloten, waarvoor slechts een premie van f 0.10 per dag is verschuldigd bij een uitkering van f 1000.—, hetgeen dus neerkomt op een verlaging van 90%!

Ook in deze verzekering is het vliegen over de Oceaan begrepen, zodat in feite dus geen verschil meer wordt gemaakt tussen het vliegen van lange trajecten over land, dan wel over zee.

Verzekering van vliegers.

Ook uit de verzekering van de K.L.M.-vliegers blijkt het vertrouwen dat men in de burgerluchtvaart heeft. In 1929 was de premie voor de bedoelde verzekering drie maal zo hoog als thans, terwijl deze premie in 1939 reeds gedaald was tot ca. 2 maal de huidige premie. Ook de extra premie, die de vliegers op hun levensverzekeringen moeten betalen ter dekking van tet beroepsvliegrisico is na de oorlog met niet minder dan 50% verminderd.

Dit alles is mogelijk geworden, o.a. door de voortschrijdende techniek, resulterende in betere, meer betrouwbare vliegtuigen, door de verbeterde outillage van de vliegvelden en door het feit dat elke dag over de gehele wereld duizenden vliegtuigen geweldige afstanden afleggen, waaruit afdoende de betrouwbaarheid van dit 20e eeuwse vervoermiddel is gebleken.

KOMT ER BINNEN 10 JAAR EEN WERELDOORLOG?

Het Franse instituut voor opinie-onderzoek publiceert het resultaat van een enquête aangaande de vraag „denkt U, dat er in de komende tien jaar een wereldoorlog zal ontbranden?"

Het ontving de volgende antwoorden uit:

Australië, ja: 35%, neen: 50%, geen oordeel 15%.
Canada, ja: 42%, neen: 33%, geen oordeel 25%.
Duitsland (am. zone), ja: 44%, neen 43%, geen oordeel 13%.
Denemarken, ja: 45%, neen: 27%, geen oordeel 28%.
Frankrijk: ja: 35%, neen: 35%, geen oordeel 30%.
Groot Brittannië: ja: 48%, nen: 31%, geen oordeel 21%.
Italië, ja: 59%, neen: 28%, geen oordeel 13%.
Nederland, ja: 39%, neen: 43%, geen oordeel 18%.
Tsjechoslowakije, ja: 24%, neen: 41%, geen oordeel 35%.
Ver. Staten, ja, 53%, neen: 36%, geen oordeel 11%.
Zweden, ja: 28%, neen: 45%, geen oordeel 27%.

„DAT WAS GEEN BESTE."

Een kleine jongen, die uit duizenden toeschouwers op een tentoonstelling van de Raf uitgekozen werd, om voor de radio een verzoek te richten aan de vlieger van een Spitfire, vroeg hem een looping te maken.

De luitenant-vlieger Green, een Canadees, maakte met zijn gevechtstoestel op enige honderden meters uit de kust een serie loopings en seinde terug: „Jammer, jong, dat was geen beste".

Green probeerde het opnieuw. Op het ogenblik, dat de Spitfire omgekeerd vloog, schoot hij echter in ze. Er zijn duikers naar het wrak van de machine gestuurd, om het lijk van de onfortuinlijke vlieger op te sporen.

HET „SCHIP DER WOESTIJN SMOKKELSCHIP

Naar Reuter uit Cairo meldt, duurt in het Midden-Oosten de strijd tegen de smokkelarij van verdovende middelen dag en nacht voort. De douane-beambten te Kantara, een post op de grens van de Egyptische woestijn, hebben enige tijd geleden vijf kamelen doen slachten en in de magen van deze beesten werden 135 flesjes met opium aangetroffen. Sindsdien is men overgegaan tot het gebruiken van een z.g. electrisch oog, met behulp van welk apparaat men feilloos de vreemde contrabanda in de magen van kamelen van de voedselresten bleek te kunnen onderscheiden. De kameeldrijvers stonden eerst hogelijk verbaasd en geslagen. Maar spoedig kwamen zij meer aan de weet over de doordringingskracht van Roentgenstralen en de grens daarvan en zij veranderden dienovereenkomstig hun methoden.

Toen enige tijd later bij het onderzoek aan de douanepost een der kamelen zonder verklaarbare reden plotseling dood neerviel en op het kadaver een sectie werd verricht vond men in de maag een aantal rubberzakjes met verdovende middelen. Een van die zakjes was stuk gegaan en het beest was aan de overmaat van het verdovingsmiddel bezweken.

WACHTDIENSTEN:

C.P.I.M.

Telegram Afdeling:
8.11.'47: tel. 307 na 18 uur A. R. Th. Henze, tel. 462
911.'47 08. — 08.00 M. C. Bonzet, tel. 353.

Personeel Afdeling:
8.11.'47 en 9.11.'7 J. G. Borreman, Negropont 74 A, tel. 525.

Materialen Afdeling:
8.11.'47 en9.11.'47 M. Plaisier, Hotel kamer 69, tel. 843/4.

Geneeskundige dienst:
811.'47 (12.30) — 10.11.'47 (7.30, Dr. Podvinec, tel. 624; bij geen gehoor tel 844; bij geen gehoor tel. 289.

C.S.M.

Rederij:
8.11.'47 H. Poot, tel. 570.
9.11.'47 J. G. Pruis, tel. 606.

Scheepsagentschap:
8.11.'47 08.00 — 18.00 Office tel. 458 — 551; 18.00 — 0.800 P. C. Heitlager, tel. 288; 08.00 — 08.00 P. C. Heitlager, tel. 288.

Dok Afdeling:
8.11.'47 en 9.11.'47 L. Boeren, tel. 242.

Bioscoopprogramma: Theater „Asiento": Zaterdag, 8 November „Courage of Lassie" Zondag 9 November „The Ghost of Mrs. Muir". Toegang boven 16 jaar.

M'N ZUSTER EILEEN.

Op Zaterdag, 15 November 20.30 uur zal de Toneelvereniging „Emmastad" de premiere geven van „M'n Zuster Eileen", comedie in 3 bedrijven van: Joseph A. Fields en Jerome Chodorov.

Hieraan werken een groot aantal artisten mede (in totaal ± 40) waaronder u naast vele nieuwe gezichten, diverse oude bekenden zult aantreffen. Wij weten uit ervaring, dat een avond, gegeven door de Toneelvereniging „Emmastad", betekent een avond van goede kunst, en zo zullen wij dus ook weer deze keer kunnen genieten van een vlot gespeelde en goed verzorgde uitvoering. Zoals altijd zal wederom geloot worden voor de volgorde van de plaatsbespreking. Voor deze eerste voorstelling is geen introductie toegestaan; toegang hebben dus alleen de employees van CPIM/CSM met hun gezinsleden boven 16 jaar. De 2de en 3de voorstelling zullen plaats hebben op Woensdag, 19 en Zaterdag, 22 November a.s. De toegangsprijs is bepaald op f 1.50 per persoon. In verband met de generale repetitie, welke zal plaats hebben op Donderdag, 13 November, zal op die avond de grote zaal van de Sociateit van 19.30 uur afgsloten zijn. Aan de bar zal dan niet meer worden bediend, echter wel op het terras.

GENEESKUNDIGE DIENST.

6 November 1947 (12.30) — 10 November 1947 (19.30): Dr. J. Podvinec, tel. 624; bij geen gehoor tel. 844; bij geen gehoor tel. 289.

Vervalsers namen de wereld bij de neus

Vrijwel iedere directeur van een enigszins belangrijk museum, hier zowel als in het buitenland, krijgt enige malen per week bezoek van een opgewonden „kunstliefhebber", die hem komt vertellen, dat hij iets kostelijks heeft ontdekt. Een „echte" Rembrandt, een vroeg middeleeuws meubelstuk, een stuk zeldzaam porselein. En als de stralende ontdekker dan heel voorzichtig zijn schat heeft uitgepakt en de directeur met een mengeling van stille triomf en angstige spanning aankijkt, kost het deze doorgaans maar weinig hoofdbreken om de opzienbarende vondst te herkennen as een waardeloos prul, een enkele keer als een lompe vervalsing, aldus „De Volkskrant".

Méér moeite heeft hij met de oudheden-snuffelaar zelf, die, achterdochtig en argwanend, de wrede uitspraak meestal niet zonder meer kan en wil aanvaarden. Niet alleen droomde hij reeds van een dikke chèque van vier, misschien wel vijf cijfers — maar bovendien is hij in zijn ijdelheid getroffen.

En als hij ook van zijn bezoek aan de tweede museumdirecteur ontgoocheld huiswaarts keert, besluit hij morgen de dag met nieuwe moed weer verder te gaan zoeken. Want eens moet de kans toch keren — eens zal de fortuin hem toelachen en het geluk zal met hem zijn als met zoveel anderen vóór hem......

Honderd jaar voor de ezel.

Het zijn deze op zichzelf ongevaarlijke dwazen, die de weg effenen voor de kunstvervalser. Het zijn de naïeven, die niet begrijpen, dat een schilder, een beeldhouwer, een pottenbakker maar één leven lang leeft en in dat ene leven niet genoeg kan maken om alle scharrelaars van het nageslacht ook maar één enkel stukje van hem uit het stof van het verleden voor de bewonderende mensheid op te laten delven.

Wanneer alle „Rembrandts", „Rubensen", „Vermeers", „Van Dijcken", „Halsen" en „Teniersen", die in de loop van de jaren zijn „ontdekt" en omtrent de echtheid waarvan erkende en eerlijke kunstkenners het soms niet eens konden worden, door de meesters zelf geschilderd waren — wel, zij hadden ieder ten minste honderd jaar aan één stuk voor hun ezels moeten staan.

Want behalve de rommel, de producten van grof bedrog, die door elke expert ogenblikkelijk ontmaskerd worden en die de grote hoop van de vervalsers een bezorgd burgermansbestaan opleveren, komen er van tijd tot tijd falsificaties aan de markt, door waarlijke meesters in het vak gemaakt met zóveel raffinement, dat het uiterst moeilijk, zo niet onmogelijk is ze te onderscheiden van het werk van de kunstenaar, die als de geestelijke vader moet figureren.

Het is een koud kunstje om op een stuk zeventiende- of achttiende-eeuwse behangselinnen, dan wel op een oud plankje een van de beroemde meesters min of meer verdienstelijk te copiëren. Zelfs is het niet moeilijk om er iets origineels op te gooien in de trant van die meester. Tal van overigens middelmatige schilders kunnen dat. En iedere vervalser kent het recept van het sausje, dat nodig is om de typische oude glans, „de toon van de tijd", aan te brengen, evenals het trucje, dat zorgt voor de talrijke fijne barstjes in het vernis, de zogenaamde „craquelure".

Methoden.

Oude verf is hard. Zij is versteend. In de verf van een nieuw geschilderd „oud" schilderij kan echter gemakkelijk een krasje gemaakt worden. Dat is dan ook een van de eenvoudigste, maar ook een van de meest primitieve manieren van onderzoek. Een betere methode is het wassen met alcohol. De versteende verf blijft onaangetast — de nieuwe verf lost aanstonds op. Helemaal zeker is die proef evenwel ook niet, want waterverf bijvoorbeeld lost niet op in alcohol.

Dan zijn er nog twee andere, zwaarder testen. Die van het regenereren, waarbij het hele schilderij gedurende enkele uren aan alcoholdampen wordt blootgesteld, en die van het doorlichten.

Nochtans — de techniek gaat ver — zijn er vervalsers, die de middelen kennen om hun werk al die vuurproeven te doen doorstaan. Daarbij zorgen zij er voor, dat de voorwerpen en personages, die op de door hen vervalste schilderijen voorkomen, door de deskundigen herkend kunnen worden als de modellen, die de geïmiteerde meester ook al in ander, erkend werk gebruikt heeft.

Het is duidelijk, dat de vraag „echt of vals" onder zulke omstandigheden niet gemakkelijk te beantwoorden is. Ten slotte is het oordeel van zelfs de meest kundige en betrouwbare kenner altijd maar het oordeel van iemand, die daartoe door redenering en op waarschijnlijkheidsgronden is gekomen. De schilder zelf is dood en ook de mensen, die hem zagen schilderen.

Van bijna geen enkel oud schilderij staat de echtheid onomstotelijk vast. Zo bekeken kan bijvoorbeeld van Rembrandt alleen maar voor de Nachtwacht met stelligheid worden ingestaan, omdat het doek de eeuwen door nooit onbekende omzwervingen heeft gemaakt. En zelfs als het die oude meesters gevraagd kon worden, zou dat nog geen zekerheid betekenen. Van Jozef Israëls is het bekend, dat hij eens te goeder trouw ontkend een bepaald werk geschilderd te hebben, maar toen een paar vrienden zijn herinnering opfristen „weet je niet meer — dat was in die en die tijd en toen hebben we nog......" — toen ging de schilder een licht op en hij herkende zijn eigen schilderij......

De waarde.

Is het, in dit licht bezien, te verwonderen, dat telkens weer geslepen, soms geniale vervalsers, de wereld van zich doen spreken, als uitkomt, dat zij zo ongeveer heel de officiële bent van kenners en handelaren bij de neus hebben gehad? Dikwijls worden er dan opzienbarende processen gevoerd en niet zelden blijven bepaalde kunstgeleerden, ondanks de afwijkende uitspraak van de rechter, bij hun oorspronkelijk ingenomen standpunt. Het werk, waarom het gaat, is dan erkend vals, maar niettemin wordt er in de handel om gevochten: de rechter was er ten sotte óók niet bij toen het gemaakt werd en tegenover zijn mening staat die van een toonaangevend man, die er wèl in gelooft. En bij een speculatief goed als een kunstwerk, waarvan de waarde voor een groot deel bepaald wordt door zijn zeldzaamheid en wat dus opbrengt „wat een gek er voor geeft", moeten de „gekken" het onder elkaar maar uitmaken......

Processen.

Daar was destijds, verscheidene jaren vóór de oorlog, de geruchtmakende zaak van de valse Frans Hals, waarbij de vermaarde deskundigen, Dr. Hofstede de Groot en Dr. Bredius, betrokken waren. Daar was verder in Duitsland het proces van de vervalste Van Goghs. En daar was ten slotte de misschien niet zo bekende, maar daarom zeker niet minder merkwaardige geschiedenis met het schilderij van Henriëtte Ronner, die wel heel duidelijk in het licht stelt, hoe uiterst betrekkelijk alle wetenschap op dit punt is. In 1913 kocht iemand een schilderij van Henriëtte Ronner, waarop drie katjes waren afgebeeld. Na de koop kwam de nieuwe eigenaar tot de conclusie, dat het schilderij vals was en hij deed de handelaar, die het hem geleverd had, een proces aan. Het schilderij werd in de rechtszaal ter tafel gebracht en de heren in toga bekeken het belangstellend. Waarop het vonnis werd uitgesproken. De koper kreeg ongelijk, want de Amsterdamse rechter maakte uit, dat hij na eigen aanschouwing van de katjes en bij vergelijking van deze poezen met die op ander werk van de schilderes, tot de conclusie was gekomen, dat de dieren inderdaad door Henriëtte Ronner geschilderd moesten zijn.

Het Hof was verstandiger. Rechters hebben van zulke zaken geen verstand, zeide het. En de kunsthandelaar moest het doek terugnemen en duizend gulden proceskosten betalen.

Dossena.

Een van de meest geniale vervalsers van de laatste eeuw, die, evenals de man, die onlangs terecht moest staan, bijzonder trots was op zijn werk, was de Italiaanse beeldhouwer Alcea Dossena. Toen hij als jongeman na de eerste wereldoorlog arm en berooid naar Rome kwam en tevergeefs trachtte een door hem gemaakte oorspronkelijke Madonna voor een paar lire te verkopen, viel hij in handen van de kunsthandelaar Fasoli, een man met een ruim geweten en een grote fantasie. Fasoli zag onmiddellijk, dat Dossena's werk in karakter veel weg had van de oude, klassieke sculptures, die van tijd tot tijd in Italië werden opgegraven. Hij kocht het beeldje, knoeide er wat mee en maakte er in Amerika een goede prijs voor. Gaandeweg kreeg hij Dossena in zijn greep. Hij richtte een atelier voor hem in en de beeldhouwer maakte „klassieke opgravingen" bij dozijnen. Als ze klaar waren sloeg hij er het hoofd of een arm af, maakte ze oud en bracht ze naar Fasoli, die hem wel is waar goed betaalde, maar zelf toch nog beter betaald werd. Jarenlang werden Dossena's vervalsingen voor echt in de grote kunsthandel gebracht en zij leverden millioenen op. Toen eindelijk het bedrog aan het licht kwam en een van de gedupeerden, die, ondanks alles, niet geloven wilde, dat hij was beetgenomen, Dossena in zijn atelier opzocht, om daar het precies passende hoofd te vinden van een door hem gekocht beeld, ontstak de kunstenaar in woede over de jeremiades van zijn slachtoffer. „Mijn werk", zeide hij, „is veel mooier dan dat het geweest zou zijn als het werkelijk oud was. En nu de deur uit, want anders gebeuren er ongelukken!"

Onmogelijkheden

Vrienden, ik wil U vooraf zeggen, dat ik geen schrijver van beroep ben. In mijn allerprilste jeugd heb ik neiging gevoeld tot het ambt van directeur van een rondreizend wandluizentheater en tot de functie van verhuurder van opklapbare stoeltjes in een groot en deftig park maar nimmer gingen mijn aspiraties in de richting van een schrijversloopbaan. Ik zeg U dit maar, omdat ik bepaald een antipathie heb tegen critiek in de geest van „een jong, veelbelovend talent" of „een auteur, waarvan in de toekomst wellicht iets te verwachten valt", enz. Van mij valt beslist niets te verwachten, tenzij een blanco girobiljet of een huwelijksadvertentie. Ik geef U in de volgende regelen alleen maar een paar impressies over het onderwerp. Onmogelijkheden.

Van nature begiftigd met een wijsgerige aard, zweven deze bespiegelingen natuurlijk enigszins in de ijle ruimte, doch dit kant geen bezwaar zijn om ze in U op te nemen.

Kijk eens, vrienden, wij stellen ons voor, dat wij met zijn allen in Americano zitten, aan een grote tafel, en dat ik als maar rondjes weggeef. Intussen redeneer ik over onmogelijkheden en men luistert na elke slok een minuut of wat toe. Goed idee, niet?

Gezeten bij de man, die met een goed humeur en angstwekkend veel spraakwater iemand ontdoet van zijn overtollige hoofdharen — in de volksmond „kapper" geheten — las ik in afwachting van een pijnloze behandeling een tijdschriftje. Daarin werd ik zeer getroffen door de mededeling, dat er in Amerika op de 100 uitvindingen 89 onmogelijkheden voorkomen. Ik interpelleerde de kapper hierover, maar die zei: „Da's toch sterk" en wroette daarna verder in groezelige haardossen. Mitsdien toog ik naar huis met de gedachte, plotseling voor een zwaar wijsgerig vraagstuk gesteld te zijn. 's Avonds in bed kreeg ik een visioen van de Amerikaanse Octrooiraad.

Een aantal sigarenrokende ambtenaren achter een groene tafel en vóór die tafel honderd mannen met hun uitvindingen onder de arm of op een laag karretje met zich mee torsend. Een mechanische kip wekend na het inwerpen van een eierbon, werd behoedzaam in een mandje meegedragen door een kaalhoofdig heer die klaarblijkelijk zijn spiegelgladde schedel misbruikte om de kip te verlokken eieren zonder bon te leggen. Een lange man had zijn vrouw meegenomen om een gummihoed te demonstreren, die tevens dienst kon doen als badmuts, haarnetje en bij het uittrekken van de voering ook als gasmasker. Bij het laatste experiment dreigde de vrouw te stikken waarop de lange echtgenoot verklaarde dat zulks alleen gebeurde als er geen gas was. In een hoek van de zaal stond iemand tegen een groot, houten vat geleund. Op dat vat was met dikke zwarte letters geschilderd: „Buskruit, geschikt om bij één ontlading naar de planeet Jupiter te vliegen." De uitvinder, die er tegen aan leunde, voelde blijkbaar een meer dan hartstochtelijk verlangen naar Jupiter, aangezien in zijn mond nonchalant een brandende cigaret bungelde. Even verder werd vol trots een kinderwagen vertoond, die door middel van twee houtgasgeneratoren voortbewogen werd en voorzien was van een pijpleiding voor toevoer van kindermeel. Een slungelachtig jongmens hanteerde een soort blikopener, waardoor bij het zien van dat instrument reeds de doperwtjes in allerijl hun blik verlieten. Pijnlijk was het incident, dat dit jongmens veroorzaakte: het bleek namelijk, dat de lieve knul zijn uitvinding niet zozeer op argeloze groenten blikjes, dan wel bij voorkeur op rijkgevulde brandkasten toepaste. Op grond hiervan werden hem ter plaatse door een aanwezige politieman de ijzeren polsmofjes aangedaan.

Midden in de zaal trok een vlezig man veel belangstelling Hij had een machine uitgevonden, die men bij het scheren onder de kin moest hangen om het uit de kaken wegvloeiende bloed op te vangen.

Bij tien druppels warmbloed trad het mechanisme in werking en leverde prompt een grote plak bloedworst af, zodat voortaan iedereen, die zichzelf schoor, bij het ontbijt "bloedworst van eigen bodem" kon eten. Onder het motto: „Iedere scheerder zijn eigen bloedworst" troonde de dikke uitvinder temidden van zijn geïnteresseerde klanten; hij had zijn vinding al zo vaak gedemonstreerd, dat hij bijna gescalpeerd leek. Maar dit was niet het einde: er waren nog ragebollen met een kilometerteller om de dienstbode te controleren, muizevallen met een electrische alarmschel, gegarandeerd reukloze uien, toestellen om het omvallen van de scheven toren van Pisa te berekenen, waterdichte zeven, instrumenten om ochtendgymnastiek tijdens het slapen te kunnen verrichten, voetballen, die voor een ruit opzij gaan en een massa artikelen, die uit louter onmogelijkheid niet te beschrijven zijn. En het mooiste was, dat ik de elf kerels van de honderd, die een mogelijke ontdekking hadden gedaan, niet tegenkwam.

Ja vrienden, zo was dat visioen. Maar desondanks heb ik nog geen helder beeld er van gekregen, hoe het mogelijk is, dat er tegenwoordig zoveel onmogelijkheden worden uitgevonden. Ik heb wel eens eventjes gedacht aan een bezoek, dat ik enkele jaren geleden aan Drente bracht en waarbij ik de bedjes bezichtigde, die de Drentenaren van zoveel vóór Christus plachten te spreiden voor hun doden. Dat waren geen bedjes van springveren matrassen, maar van formidabele stenen; één zon steen op je schedeldak en je vertoont in platheid overeenkomst met en spoorkaartje. Hoe kregen die goede lieden die enorme keien op elkaar gestapeld? Als zij geen wandelende hijskranen waren, moet dat toch bijna onmogelijkheid geweest zijn? Nou, en dat was het niet, want ze liggen er, keurig gestapeld en gerangschikt en de wind heeft ze zo niet neergelegd. Ik heb eens ergens gelezen: „Rien est impossible". Dat zal dan wel zo zijn, want anders weet ik er ook geen raad op.

En nu moet U niet gaan kankeren en beweren, dat U aan mijn gedaas ook al niets heeft, want ik heb van te voren gewaarschuwd, dat ik geen schrijver ben en er ook niet voor in de wieg gelegd ben. Ik ben trouwens in de wieg gelegd, omdat ik met mijn luier het tafelkleed vuil maakte. Wat achteraf beschouwd, niet onmogelijk geweest is.